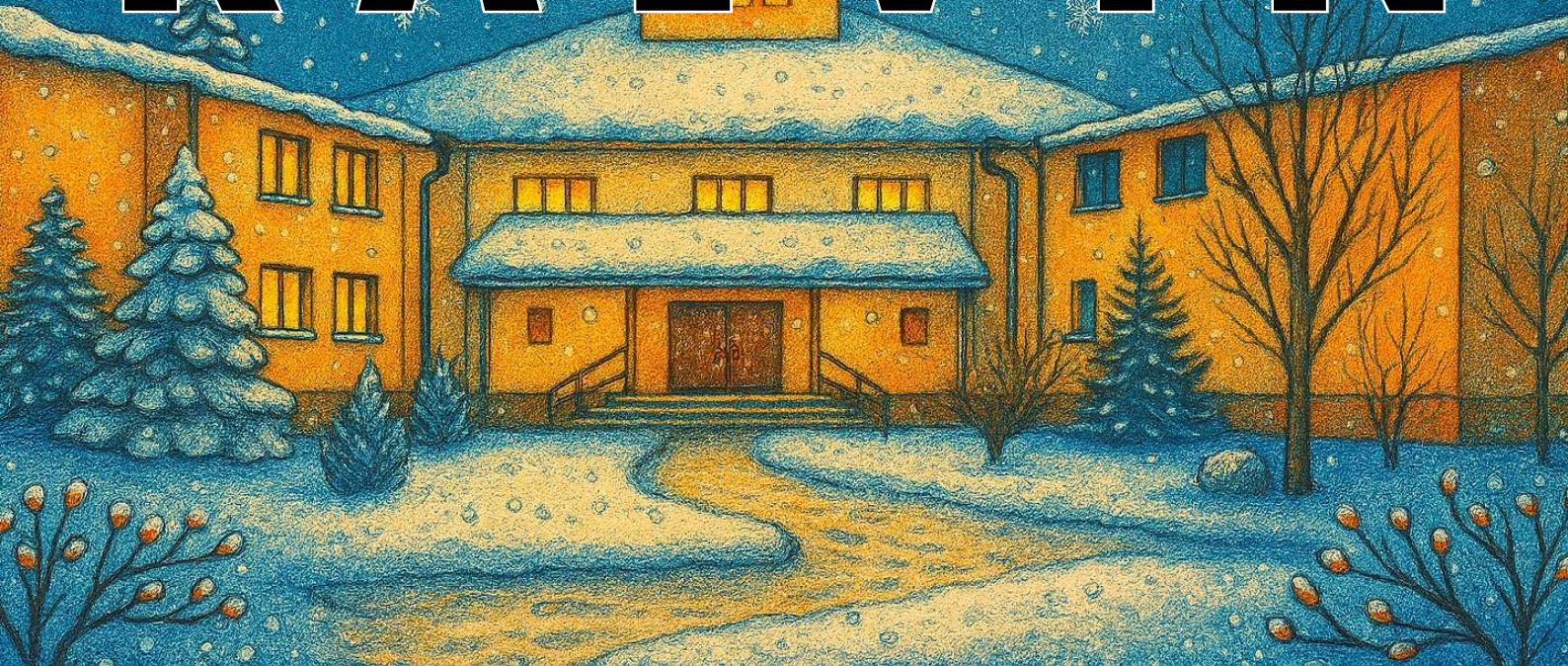

KALVÍN

2

NAPLNENÝ A NOVÝ
SŮB

3

VIANOČNÁ RADOSŤ

5

BOH LÁSKA JE!

6

PRÍPRAVA
NA PRÍCHOD
SPASITEĽA

7

VIANOČNÁ

8

VIANOČNÝ ČAS

9

VIANOČNÉ SVIATKY
NA ZEMPLÍNE

9

NARODIL SA VÁM
DNES SPASITEĽ

Ján Šoltés

NAPLNENÝ A NOVÝ SĽUB

**V JERUZALEME VTEDE ŽIL ČLOVEK MENOM SIMEON.
BOL TO ČLOVEK SPRAVODLIVÝ A ZBOŽNÝ,
OČAKÁVAL POTECHU IZRAELA A DUCH SVÄTÝ BOL S NÍM.
DUCH SVÄTÝ MU ZJAVIL, ŽE NEZOMRIE, KÝM NEUVIDÍ PÁNOVHO MESIÁŠA.
(LK 2,25-26)**

**VTEDE ŽILA AJ PROROKYŇA ANNA, FANUELOVA DCÉRA Z AŠÉROVHO KMEŇA.
MALA UŽ POKROČILÝ VEK. KEĎ SA VYDALA, ŽILA S MUŽOM SEDEM ROKOV,
POTOM DO OSEMDESIATICH ŠTYROCH ROKOV AKO VDOVA.
NEODCHÁDZALA Z CHRÁMU, VO DNE V NOCI SLŮŽILA BOHU PÔSTOM
A MODLITBAMI. PRÁVE V TEJ CHVÍLI PRIŠLA AJ ONA,
VELEBILA BOHA A VŠETKÝM, ČO OČAKÁVALI VYKÚPENIE JERUZALEMA,
ROZPRÁVALA O DIEŤATI.
(LK 2,36-38)**

Milé sestry, milí bratia, po Vianociach často prichádza zvláštny pocit prázdnoty. Predchádzajúce dni sú plné očakávania, nádeje, práce, výdavkov, osláv a zamýšľania. A potom je to zrazu preč. Čo sa vlastne zmenilo? Je niečo iné?

Vianoce nám pripomínajú, že Boh plní svoje sľuby. Pred stáročiami sľúbil Izraelu Spasiteľa – kráľa, ktorý bude vládnuť spravodlivo, ukončí útlak a prinesie pokoj. Tento sľub sa naplnil narodením Ježiša Krista.

Simeon a Anna, o ktorých čítame v Lukášovom evanjeliu, roky čakali na naplnenie Božích sľubov. Simeon bol starý a unavený, Anna mala 84 rokov – a predsa vytrvali. Prežili rímsku okupáciu, krutovládu Herodesa, náboženské konflikty. Mohli stratiť nádej, ale nestratili ju. A dožili sa okamihu, keď videli Mesiáša.

Je to už 2000 rokov od narodenia Ježiša – a sľub stále nie je úplne naplnený. Svet je plný vojen, nespravodlivosti, hladu, chorôb. Kde je Boh? Kde je Emanuel – Boh-s-nami? Ak je Ježiš Kristus Boh-s-nami, kde ho vidíme?

Prví kresťania verili, že Kristov návrat príde počas ich života. Keď sa to nestalo, niektorí stratili vieru, iní si ju zachovali.

Vianoce nám pripomínajú tri veci:

1. Boh plní svoje sľuby, aj keď to trvá dlho podľa našich meradiel.
2. Boh sa stal Bohom-s-nami. Ježiš prišiel na zem, žil medzi nami a dnes je prítomný prostredníctvom Ducha Svätého.
3. Máme úlohu. Nie sme len strážcovia na hradbách, ale aj robotníci vo vinici. Ak sa pýtame: „Kde je Boh?“

možno sa odpoveď pozerá na nás z nášho zrkadla. Boh čaká, kým povieme: „Hľa tu som. Pošli mňa.“

Vianoce sú začiatok, nie koniec

Narodenie Ježiša je naplnený sľub – a zároveň nový sľub. Dejiny ešte neskončili. Posledná kapitola je napísaná, ale ešte sa neodohrala. Zjavenie nám ukazuje obraz budúcnosti: „Boh bude s nami... Zotrie každú slzu... Nebude už smrti ani bolesti...“ (Zjav 21,22).

Vianoce sú pozvaním veriť, dúfať a konať. Spomínajme na naplnený sľub, ale aj na ten, ktorý ešte čaká. A budme súčasťou jeho naplnenia.

Ján Semjan

VIANOČNÁ RADOŠŤ

**TOTO JE DEŇ, KTORÝ UROBIL HOSPODIN, PLESAJME A RADUJME SA V ŇOM!
HOSPODIN, PROSÍM, POMÔŽ! HOSPODIN, PROSÍM, DOPRAJ ÚSPECH!
POŽEHNANÝ, KTO PRICHÁDZA V MENE HOSPODINA!
ŽEHNÁME VÁS Z HOSPODINOVHO DOMU.
HOSPODIN JE BOH, OSVECUJE NÁS.
ZORAĎTE SLÁVNOSTNÝ SPRIEVOD S RATOLESŤAMI AŽ K ROHOM OLTÁRA.
TY SI MÔJ BOH, ĎAKUJEM TI; VYVYŠUJEM ŤA, MÔJ BOŽE!
ĎAKUJTE HOSPODINOVI, LEBO JE DOBRÝ,
LEBO JEHO MILOSRDENSTVO TRVÁ NAVEKY.**

(Ž 118,24-29)

Milé sestry a milí bratia!
„Radosť patrí k viere, tak ako vlny patria k moru“, čítal som kedysi v jednom článku o biblickom slove radosť. A tak to je. „Radosť patrí k viere, tak ako vlny patria k moru“. Žalm 118 je pútnická pieseň. Spievali ju pútnici v dávnych dobách, keď putovali do chrámu a ktorí, keď sa im otvorili chrámové brány, mohli počuť radostnú slávnosť v chráme. A tejto slávnosti sa chceli zúčastniť.

Pozvanie sláviť Vianoce je pozvanie k radostnému sviatku, k radosti. Ústredné slovíčko, ktoré sprevádza Písmo sväté v Starom i Novom zákone, je slovíčko radosť. Jednoducho, biblická zvesť vo svojej najvlastnejšej podstate, je pozvaním k radosti. Povedzme si ale hneď na začiatku, že to nie je samozrejmé a samo sebou. Veď svet, v ktorom žijeme, je neraz skôr zbierkou bez radostnosti, bezradnosti, či zúfalstva. Denne vidíme, ako je okolo nás mnoho všelijakého napätia, falošných ideálov, sklamaní a možno niekedy aj pokusov o radosť, ale tie skoro končia v gýčovitých výkrikoch a preto na opačnej strane spektra. A tak, rôzne choroby, neistá ekonomická budúcnosť, trvalo stúpajúce ceny, nenaplnené predstavy a ktovie čo ešte ďalšie, to ohrozuje našu vnútornú rovnováhu, ako aj prežívanie ozajstnej naplnenosti.

Takže potom neprekvapí, keď sú takí, ktorí povedia: OK, prijmeme pozvanie k radosti, ale prv nech sa zmenia podmienky, ktoré sú brzdou skutočnej radosti. Pretože takmer každý z nás musí prekonávať niečo, alebo vyrovnávať sa niečím, čo vedie k slzám, súženiu, či protivenstvám. Otázkou ale je, či sú to naozaj iba samotné podmienky, ktoré zastierajú človeku radosť. Môže sa totiž stať, že sa podmienky zmenia a človek predsa nebude radostný. Máme teda čakať, až sa svet stane napokon iným, lepším? Nie je to skôr tak, že sa musí stať niečo s nami, musí sa stať niečo, aby sme sa my vo svojom vnútri zmenili, stali inými, radostnými? Lebo veď či nepotrebuje práve tento svet, v ktorom žijeme, v tejto neľahkej dobe, v ktorej žijeme, či nepotrebuje ľudí radostných? Pretože, prísne

vzato, čo vôbec pozitívne by mohlo vyplynúť zo zmenených vonkajších podmienok, ak ich urobia ľudia, plní nedobrej nálady, horkosti, hnevu? A tak, naozaj, musíme dať za pravdu výroku: „Radosť patrí k viere, tak ako vlny patria k moru“. Ako sa ale staneme radostnými?

Prv, než sa dostaneme k odpovedi, je potrebné poznamenať, že ak má platiť všetko to, čo bolo doteraz povedané, musíme si začať poopravovať/korigovať tak trochu naše myslenie o Bohu: a to nielen vo svete, kde je to pochopiteľné, ale aj priamo v cirkvi. Poopravovať naše myslenie o Bohu ako o neosobnej bytosti, ktorá je tajuplná, záhadná, ktorá sa s človekom často nepochopiteľne zahráva, ktorej jednanie vyvoláva neraz skôr vrásky, než vyludzuje úsmev na tvári. Čo, alebo kto, je tá konečná moc, ktorá určuje naše poslanie? Čo je konečnou pravdou o našom živote?

Filozofia sa na tieto otázky snaží odpovedať rôznymi obrazmi, neraz skôr dohadmi. Hovorí o nemennom prázdnom osude, ktorý sa nás zmocňuje, o slepých náhodách, ktoré stoja za šťastím alebo jeho opakom a pod.

To, čo je zarážajúce na evanjéliu je, že stojí akoby v protiklade k takýmto a podobným vyhláseniam. Akoby z úplne opačného brehu volá: Svet nie je studená náhoda, či vývoj, ktorý je odkázaný iba sám na seba a nikto ho neurčuje. Svet je stvorenie. Je to dobré stvorenie, ktoré je obklopené radosťou. A vôľa Božia, Stvoriteľa, nie je nič iné, než vstúpiť do života, do tej hlbokéj radosti, do života, ktorého jedným zo základných rozmerov je práve radosť.

Zaiste, je pravda, že to, čo kresťania mnohokrát hovoria o Bohu, alebo aké svedectvo o Ňom vydávajú, vôbec nezodpovedá tvrdeniu, že svet a život v Ňom sú radostným Božím dielom. Čo je problém, pretože slovíčko „evanjelium“, ktoré nám kresťanom bolo zverené, aby sme ním svedčili o Bohu, znamená v preklade „radostná zvesť/posolstvo“.

Takže, ak kresťania neraz ponúkajú „neradostné evanjelium“, potom je to rozpor sám v sebe: neradostné evanjelium. To nedáva zmysel. Koľkokrát ale, tým ako žijeme, čo robíme, ako nás vidno navonok, vydávame rozporné svedectvo o Bohu. Nehovoriac o tom, že sa v dejinách propagovalo kresťanstvo neraz ohňom a mečom, kvitla inkvizícia, upalovanie. Našťastie, dnes už je toto všetko za nami, a predsa je ešte dosť takého zvestovania, za ktorým sa dá sotva tušiť, že ústredným slovom biblického zjavenia je radosť.

V dnešných veršoch čítaného Žalmu je to ale jasné a jednoznačné. Pútnici prichádzajú do Božej prítomnosti a je to pre nich totožné s radosťou a plesaním: „toto je deň, ktorý učinil Hospodin; plesajme a radujme sa v ňom!“ A ďalší prosia. Za čo? „Hospodine, spas!“ Inými slovami, Hospodine, pomôž, vysloboď. Lebo veď predsa pre skutočnú radosť musí byť človek oslobodený, vytrhnutý zo zajatia všetkého toho, čo ho zvierá a trápi, ako to zaznelo aj v úvode. Teda, prichádzajú pútnici – aj oni z toho svojho sveta, plného všelijakých protikladov a zložitostí – a prosia najprv o pomoc, o spásu, o vyslobodenie, o požehnanie. Ešte inak povedané: prosia o Božie všeobšiahle „ÁNO“ k životu. Lebo veď tam, kde chýba požehnanie, kde chýba toto Božie všeobšiahle „ÁNO“ k životu, tam je predsa neradostnosť, bezradnosť, súženie. Preto pútnici v prvom rade prosia o pomoc, o vyslobodenie, o záchranu, pretože inak, tak ako z toho svojho sveta prišli sem do Jeruzalema, takí sa doň aj vrátia. No predsa je deň Pánov, v ktorom smie byť naša viera naplnená. Je sviatočný čas, sú Vianoce, kedy takisto naša viera smie byť naplnená.

Niekoľko ale môže namietať: Áno, lenže Písmo pozná aj iný príbeh. V knihe proroka Ámosa čítame, napríklad, v 5. kapitole v 20–23 verši: „Či nie je deň Hospodinov tmou a nie svetlom, mrákavou, a dňom, v ktorom niet jasu? Nenávidím, zavrhol som vaše sviatky a nezavoniam vašich slávnostných zhromaždení. Lebo ak mi aj budete obetovať zápalné obeti a svoje obilné dary obetné, nebudú mi príjemné, a na pokojné obeti vášho vykrmeneho dobytká nepozriem. Odstráň odo mňa hukot svojich piesní, ani hudbu tvojich hárf nechcem počuť“.

Na prvý pohľad je to určite zarážajúce slovo, oba texty nás však, ten kázňový, ako aj text z proroka Ámosa, chcú doviesť k jedinej otázke: Aké je naše vnútorné rozpoloženie, keď prichádzame do chrámu v deň Pánov? Aké je naše vnútorné rozpoloženie, v ktorom prichádzame do chrámu počas sviatkov? Zaisť, všetci sme sa na Vianoce tešíme. Nielen deti, ale aj dospelí prežívajú osobitú radosť, každý po svojom, počas týchto výnimočných dní. Ale aké je naše duchovné rozpoloženie naozaj? Ešte ináč povedané: čo výnimočné, zvláštne, neobvyklé, obohacujúce, vnútorne obohacujúce dostanú iní ľudia okolo nás z tohto nášho rozpoloženia? Toto vnímajme aj za oddielom z Ámosovho proroctva:

Lebo tam, kde Biblia hovorí o radosť, kde hovorí – ako aj v 118. Žalme – o tom, ako sú otvorené dvere k veľkému Božiemu sviatku, tam nemožno prehliadnuť, že zároveň sú v tej istej chvíli otvorené dvere, alebo otvárajú sa dvere aj k ostatným ľuďom. V jednej a tej istej chvíli, keď sa dvere, tam hore, otvárajú a neprekonateľná radosť môže prúdiť do nášho života, zároveň sa vedľa, v tej istej chvíli, otvárajú dvere tiež. A tu sa často deje to, že človek, ktorý prijíma radostné svetlo života pre seba skrze dvere medzi ním a Bohom, zatvára druhé dvere, smerom von k ostatným, pretože, jednoducho, je rušený v tom svojom sviatočnom pokoji a sviatočnej radosť krikom, ktorý prichádza a je počuť z vedľajších dvier. Žiaľ, je možná i takáto forma šťastia. A nie je ojedinelá.

Je to smutná, až trúchla skúsenosť a totiž, že dvere medzi nami a Bohom boli radostne otvorené, pretože ich vina viac nemohla zatvoriť; pretože kľúče má v rukách Ten, ktorý keď otvorí nikto nemôže zavrieť. Ale na druhej strane, potichu a nie málo krát aj zámerne, dvere k blížnemu nechávame zatvorené: totiž, skloniť sa v láske, odpustiť, potešiť. Na jednej strane vlastníci radosť, na druhej strane neradostný, smutný blížny, svet! Tu, nerušené sviatky radosť a pokoja a tam tieseň a nepokoj. Tak nejako to mohlo byť v Ámosovej dobe a tak nejako môžu vyzeráť aj naše sviatky dnes. A tak nejako to môže byť aj našim nebezpečenstvom. Lebo, keď dvere svojej sviatočnosti zatvárame, skôr alebo neskôr môže dôjsť až k tomu, že i tie dvere hore, skrze ktoré prijímame tak potrebnú radosť do života, sa zatvorí. A potom zrazu sú tu kresťan a cirkev neradostní so svojim svedectvom. Nie je to mrak, ktorý hrozivo visí aj nad našimi hlavami?

Opäť a ešte raz: pokiaľ spoločenstvo veriacich, cirkev žije iba osobnou, súkromnou radosťou zo svojho požehnanja, pokiaľ sa zatvára a iba uprostred seba vytvára nejaký duchovný priestor, potom takéto spoločenstvá, takéto kresťanstvo čoskoro skončí v bezradostnej obmedzenosti. Potom takéto kresťanstvo nie je a nemôže byť schopné ďalej niesť zvesť odpustenia a pozývať všetkých k Božej bezpodmienečnej radosť. Potom sa takéto kresťanstvo stane ustaraným a do seba uzatvoreným len preto, že plne nepochopilo a neprijalo radosť, ktorá mu nezaslúžene plynie z Božej strany.

A napokon, na pozadí obrazu o dverách lepšie vynikne i to, čím 118. Žalm končí a totiž výzvou k oslave. Lebo keď nájdeme niekoho vedľa seba a keď ma to oslobodí od izolácie, hlbokéj depresie, či bezradostnosti, potom sa môžeme radosť a ďakovať. Ľudská radosť je predsa aj spoločenská záležitosť. Ak som okúsil, že sa niekto ku mne priblížil, že niekoho zaujímam, že niekomu stojím za to so svojou samotou, bolesťami a trápením, nech už je akékoľvek a z akéhokoľvek dôvodu, potom oslava a vďačnosť je tým najprirodzenejším, čo môže nastať. „Oslavujte Hospodina, lebo je dobrý, lebo jeho milosť na veky“!

Čo záverom? Pravá kresťanská vďačnosť potrebuje vždycky dvoje dvere: jedny hore a jedny k ľuďom. Ak dvere nahor sú zatvorené, potom naša zbožnosť je bezradná a neradostná. Bez pravej oslavy je kresťanstvo ochromené, unavené, jeho piesne o radosti sú jednoducho gýčom. Rovnako nebezpečné je ale i to druhé a totiž, keď naša radosť nejde aj cez tie druhé dvere – k ľuďom okolo. Výsledkom potom je, že akákoľvek oslava veriaceho ľudu zaniká úplne. A zaniká preto, že nemá ozajstný a hlboký záujem o oddanú službu Tomu, komu ďakuje. Takže oslava a vďačnosť sú potom iba ťažkou povinnosťou, ktorú svet okolo nás veľmi rýchlo rozpozná a urobí si svoj záver.

Služba Tomu, ktorému ďakujeme, je šíriť radosť. Radosť, ktorú prežili tam na začiatku betlehémski pastieri v onej predivnej noci a s ňou šíriť slávu, o ktorej hovorí vianočné evanjelium: „A pastieri sa navrátili oslavujúc a chváliac Boha za všetko, čo počuli a videli, tak ako im to bolo hovorené“ (L 2, 20). Tvoja milosť, Pane, Tvoja dobrota trvá na veky. Tvoja láska trvá na veky a je našou veľkou výsadou vo všetkej pokore, mať podiel na šírení tejto radosti. Ďakujeme Hospodinovi, že je dobrý a že Jeho milosť a láska trvá na veky. Amen.

Andrej Sládkovič

Boh láska je!

Tak volá Betlém. Nôcka ona svätá,
zjasnená slávou Božou, jagavá,
tak anjelská zvesť preradostná, vzňatá,
tak anjel – zborov hymna jasavá,
tak od jasličiek prosto – slávných zneje,
v nichž zázračné to Dieťa spočíva,
nad ktorým matka šťastná s láskou bdeje
sa skloniať naň jak vonná oliva –
Boh láska je!

Boh láska je!

Tak Kafarnaum, Galilea celá,
tak celučičká volá svätá zem,
z ktorej do všetkých končín sveta znela
i zneje reč: „Ó, podte všetci sem...!“ –
Boh láska je! Tak znelo tkливо, vzňaté
i z Getsemany vonnej, v šír a v diaľ,
tak volá zvlášte kríž len na Gogate,
a Ten, čo na ňom v mukách dokonal –
Boh láska je!

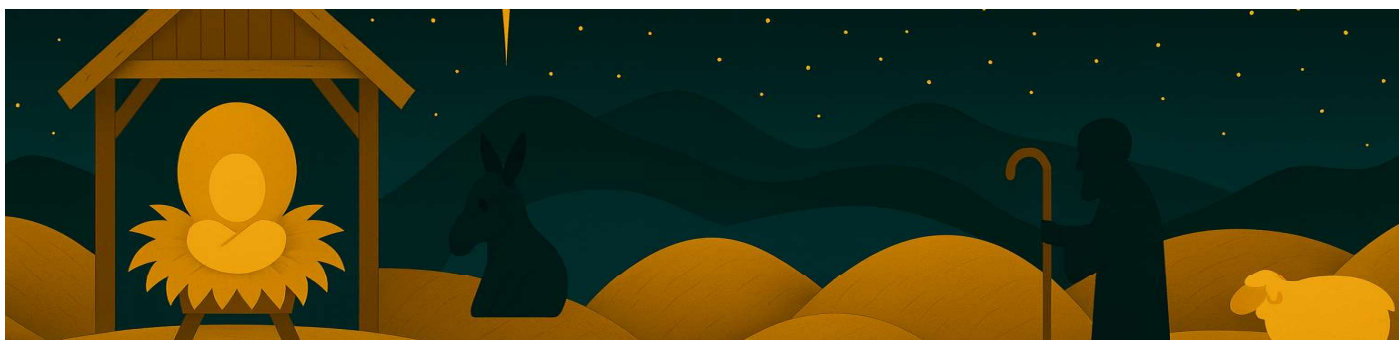
BOH LÁSKA JE!

Boh láska je!

Tak zneje z vetra toho rečou lúbou,
čo naplnil dom onen precelý,
v ňomž učenici, čakajúc spln sľubov,
v deň päťdesiaty v túžbach sadali,
tak z plamenných hľa jazykov tiež zneje,
čo na každého usadí sa z nich,
tak z mocnej svätej Petra epopeje,
čo zapália srdcia tisícoch –
Boh láska je!

Boh láska je!

Ó, Bože, Lásko večná, neskonalá,
daj prebývať nám v láske v každý čas,
(a nech je ona vrúca, živá, stála!)
tak prebývame v Tebe a Ty v nás,
a žiadna mocnosť sveta nebezpečná
nás nerozlúči s Tebou, nikdy nie:
tu blaho časné a tam spása večná
je údel náš, - a večné plesanie:
Boh láska je!

Juraj Kudroč

PRÍPRAVA NA PRÍCHOD SPASITEĽA

**V SIEDMOM ROKU, V PIATOM MESIACI, DESIATEHO DŇA TOHO MESIACA
PRIŠLI MUŽOVIA SPOMEDZI STARŠÍCH IZRAELA DOPYTOVAŤ SA HOSPODINA
A SADLI PREDO MŇA. VTEDY MI ZAZNELO SLOVO HOSPODINOVO:
ČLOVEČE, HOVOR SO STARŠÍMI IZRAELA A Povedz im:
TAKTO VRAVÍ HOSPODIN PÁN: ČI STE PRIŠLI DOPYTOVAŤ SA MA?
AKOŽE ŽIJEM, NEDOVOLÍM, ABY STE SA MA DOPYTOVALI
– ZNIE VÝROK HOSPODINA PÁNA.**

(EZ 20,1-3)

Milí bratia a sestry v Kristu! V tichej dobe adventnej máme sa pripraviť na prijatie zvesti o príchode Spasiteľa. Táto príprava záleží v tom, aby sme vzali vážne slovo Božie, aby sme pripustili k srdcu jeho napomenutie: „Hľadajte Hospodina, dokiaľ Ho môžeme nájsť!“ (Iz 55, 6). Pán Boh to chcel už dávno predtým, ako k nám prehovoril skrze Ježiša Krista a chce, aby sme sa zhromaždili k počúvaniu vianočnej zvesti ako ľudia hľadajúci Hospodina. Za týmto napomenutím však stojí istota, že Hospodin môže byť nájdený, pretože sa svojmu ľudu už ozval. Ozval sa mu vo svojich prikázaniach skrze Mojžiša a prorokov. Ozval sa i svojimi zásahmi do života svojho ľudu: zmocnením, ktoré im dával, i súdmi, ktoré na nich uvádzal. Nakoniec sa ozval v samom Ježišovi Kristovi. Hospodina hľadajme dokiaľ máme čas, lebo raz môže byť neskoro. Napomenutie k hľadaniu Hospodina je i pre nás veľmi vážne a naliehavé.

S akou vážnosťou máme pristupovať k hľadaniu Hospodina, to nám ukazuje prorok Ezechiel v slovách nášho textu. Za prorokom prišli ľudia hľadajúci Hospodina a predsa ich musel prorok na Jeho rozkaz odmietnuť. Nemáme príčiny, aby sme o vážnosti ich cesty pochybovali, lebo to boli niektorí zo starších. Ľudia zvlášť vybraní a dôstojní, ľudia zodpovední za Izrael. Je to pre nich dobré svedectvo, že idú k tomu, o kom vedia, že mu Boh dáva zvláštnu jasnosť v poznaní Božej vôle. V ich prospech hovorí aj to, že prichádzajú vo veľmi vážnej situácii svojho ľudu. Ľud je už siedmy rok v krajine babylonskej pri rieke Chebar. Sú tam v zajatí a prežívajú biedu, pohrdanie a pokušenie, sú tam odtrhnutí od chrámu a jeho obetí. Nezabudli na udalosti, ktoré sa stali pri dobytí Jeruzalema. I to im bolo jasné, že katastrofa, ktorá ich postihla, prišla na nich z Božej vôle pre ich mnohé previnenia. Preto niet dôvodu k podozreniu, že by im nešlo o hľadanie Hospodina, o Jeho radu a pomoc. A predsa prorok dostáva rozkaz hovoriť k starším Izraela. Kladie im otázku, či sa išli pýtať Hospodina? Nedostali však od Neho odpoveď.

Vieme si predstaviť ako boli starší prekvapení, keď počuli tieto slová. Kiež Pán Boh dá, aby sme v tejto adventnej dobe boli aj my tak prekvapení, lebo naše hľadanie Hospodina

sa nemusí líbiť Pánu Bohu. Položme si otázku kedy my hľadáme Hospodina? Či to nie je vo veľmi vážnej situácii, v ťažkej chvíli ten náš posledný krok? A tu sme poučení, že Pán Boh s tým nemusí byť spokojný, že to môže považovať za urážku hodnú odsúdenia.

Keď prečítame celú kapitolu, z ktorej sú vzaté slová nášho textu, poznáme dôvod prečo Boh odmietol starších. Izrael od svojho vyslobodenia až po pád Jeruzalema prijímal Božie dobrodenia, ale neposlúchol Jeho prikázania. Vo všetkých pohnutých udalostiach svojich dejín bol svedkom toho, že Hospodin je Pánom, a to Pánom milostivým, ktorý vie odpúšťať a je dlho zhovievavý. Jeho pomoc ich vyslobodzovala, Jeho láska im odpúšťala. A predsa sa oni spurne stavali proti Bohu, nechceli počúvať, nezanechali špinavých bohov Egypťanov. Ba dali si za cieľ, že budú ako iné národy, ako čelade iných zemí, ktoré slúžia drevu a kameňu. A tento ľud posielal svojich starších, aby sa radili s Hospodinom! Takíto ľudia nemajú na to právo. Len poznanie, že Hospodin je Pánom, dáva nám právo, aby sme Ho prosili o jeho radu.

Bratia a sestry! K prorokovi prišli ľudia, ktorí si zachovali staré modly a poverý, ktorí Jeho prikázania prestupujú. Z toho nie je ťažko poznať, že im ide o ich veci a nie o Božie. Chcú byť vyslobodení z nejakej svojej ťažkosti, ktorá bráni ich časnému prosperu, a nechápu, že Pána neba a zeme ponížujú na svojho služobníka a tak Ho stavajú na roveň modle. Preto ich Pán Boh musí odmietnuť. Na toto nesmieme zabudnúť, kedykoľvek sa odvažujeme hľadať Hospodina na modlitbách. Modlitba nie je východiskom z núdze, keď už ostatné prostriedky sklamali. V modlitbe predstupujeme pred toho, ktorý je Pánom života a smrti, ktorý nám už zjavil svoju vôľu a otvoril svoje srdce v Ježišovi Kristovi. Neznižujme Hospodina na služobníka svojich záujmov, ale vzdávajme mu česť poslušnosťou Jeho prikázaniam. Skutočné hľadanie Boha začína tam, kde sú človeku drahé Jeho prikázania, kde mu záleží na tom, aby ich zachoval. A to je prejavom dôvery v toho, ktorý sa nám dal poznať ako jediný Pán a Spasiteľ. Len keď poznáme, že Pán Boh nám vo svojich prikázaniach podáva pomocnú ruku, potom sa s Ním môžeme radiť.

Hľadať Hospodina, to je vzácne právo tých, ktorým sa dal poznať vo svojej moci a láske, pripojil ich k svojmu ľudu a vedie cestou svojich prikázaní. No, nevedie ich nadarmo, ale k požehnaní celého sveta. Božie prikázania sú zvláštne v tom, že nám pripomínajú Boha ako jediného Pána, ktorý si robí nárok na našu poslušnosť a ukazuje smer, ktorým máme ísť životom. V Písme svätom nachádzame aj určité príkazy dané ľuďom v určitej situácii. Pán Ježiš prikazuje bohatému mláďencovi: „Predaj svoj majetok a daj chudobným a budeš mať poklad v nebi a poď, nasleduj mňa!“ (Mk 19, 21). Vieme, že to platí aj nám, ale o to práve treba prosiť, aby sme porozumeli, kedy to platí nám a čo to znamená pre nás osobne. Sme v stálom nebezpečenstve, že prikázania Božie zachováame, ale len povrchno. Nezabúdajme na to, že Boha máme poslúchať nie len pre seba, ale i pre tých, ktorí o ňom doposiaľ nič nevedia. Už Izrael mal poslúchať Boha na svedectvo ostatným národom. Také zámery mal i Ježiš Kristus so svojimi učeníkmi. Kresťan je Kristov služobník a preto nesie zodpovednosť i za neveriacich. Svojou neposlušnosťou zatvára im dvere k poznaniu pravdy a milosti Božej. Avšak nehodný kresťan nemôže prekaziť Božie zámery so svetom. Namiesto nehodných, nájde si Boh iných. A predsa zodpovednosť zostáva na nás. Hospodin je Pánom, hľadajme Jeho lásku a o každom svojom slove a kroku sa s Ním radíme. Sme ľudia porušení hriechom, preto s k Nemu obracajme s prosbou o odpustenie a o nápravu života podľa Jeho vôle.

Prošba o odpustenie je najvzácnejšie právo, ktoré nám Pán Boh dáva v Ježišovi Kristovi. Len úprimné pokánenie je z našej strany prejavom, že rozumieme, čo to znamená hľadať Hospodina, aby sme sa s Ním radili.

Prosme v tejto vzácnej a svätej dobe adventu, aby nám Duch svätý otvoril oči a my poznali, kto v Kristovi nás hľadá, kto stojí pred nami. Nedivme sa teda, že starší izraelskí boli odmietnutí, ale bojme sa, aby sme aj my nestratili právo hľadať Hospodina, hľadať Jeho milosť a lásku. Amen.

Modlitba

Nebeský Otče náš! Znovu si nás volal v tejto adventnej chvíli, aby sme Ťa hľadali. Zjavil si nám svoju lásku v Pánovi Ježišovi Kristovi. Nedopusť, aby sme Ťa hľadali len tak povrchno. Daj, aby nás k Tebe viedla istota, že Ty si v Kristovi našim jediným Pánom. Utvrď nám istotu, že u Teba je múdrosť i sila. V radoostiach i v žalostiach neodopieraj nám svoju radu, ale daj, aby nám pod Tvojim vedením všetko, čokoľvek zosielaš na nás, slúžilo k dobrému. Daj, aby sme ochotne slúžili svojim blíznym, aby sme ich potreby videli, ich nedostatky trpezlivo znášali a pripomínali ich Tebe, lebo len Ty, Otče, dávaš vyslobodenie zo všetkých bied. Prijmi i našu chválu a udeľ nám svoje požehnanie pre zásluhy nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Amen.

Martin Rázus

Narodený Kriste, Mesiášu drahý,
vdaka ti, žes stúpil na naše prahy,
vošiel v chyžky naše, sadols k nášmu stolu,
by si zahnal temno trápenia a bólu –
by si chudých tešil – chorým dával sily,
pútnikom v tmách svetla, aby nezblúdili...
Ah, buď s nami, Pane, jak s rodinkou svojou,
vlej pokoja, lásky, vo vír zemských bojov,
zotri slzy s očí, zahoj biednych rany,
sprevod' všetkých verných, Pane milovaný...!
Tebe porúčame tých, čo nemoc tlačí,
Tebe, čo zru' dneska k nebu v horkom plači,
Tebe milých našich, ktorí svätia s nami,

VIANOČNÁ

Tebe tých za morom, i tých za horami,
Tebe dietky svoje – všetko, čo len máme
do ochrany Tvojej svätej porúčame:
dožič' všetkým hojne, čo im k žitiu treba...!
A napokon – Tebe chceme dať i seba:
buď nám vodcom, radcom, spomocníkom v púti,
rozraduj nás, keď nás smútok rozkormúti,
pozdvihuj nás, akže sily u nás málo,
aby – čo má kvitnúť, v nás previtalo!
A po tomto žití rozpni náruč svoju –
preved' verných svojich z boja ku pokoju,
a spoj nás tam v nebi, - udeľ večnej slávy,
tak buď s nami, Kriste, Mesiášu pravý! Amen.

Ľubica Halášová

Vianočný čas je tu, a čo môžeme urobiť pre iných,.. pozdvihnúť slabých, podať pomocnú ruku nemocným, dať silu v slove, objasniť, usmiať sa, také jednoduché..

Lebo Syn človeka prišiel hl'adať a spasiť to, čo bolo zahynulo.

Lod' so stovkami vysťahovalcov zhorela na mori. Len niekoľko málo sa ich zachránilo. Jeden zo zachránených, ktorý bol ako mládenec ľahkomyselný posmievač napísal o tomto že: „Nerozumiem cestám Večného, ale rozumiem, že pre mňa sa musela udiať tá strašná vec, aby som sa zobudil zo spánku smrti. Nič iné než táto hrozná udalosť bola nutná, aby ma vytrhla zo zatratenia.“ Uprostred tej všetkej hrôzy mi hovoril hlas: „Vid' že pre teba je toto všetko, aby tvoja duša bola vytrhnutá zo zahynutia.“ Ježiš aj pre teba prišiel na tento svet ako dieťa a potom sa stal obeťou na kríži, aby bola tvoja duša zachránená. Narodil sa dnes aj v tvojom srdci?

Zrodenie spasenia, Božieho zmierenia,
velebne zvolená pokrýla noc,
v jasličkách spočinul, k ľuďom sa privinul Pán,
ktorý večnú slávu a večnú moc má.

A nazvú Jeho meno Predivný a Radca...

Veriaca vdova, ktorá biedne živila svoje tri deti ochorela pred Vianocami. Najstarší chlapec povedal: „Nakúpim sadrové figúrky a budem ich predávať na ulici“, otec totiž robieval sadrové figúrky, nakúpil teda za posledné peniaze figúrky. „Pekné sadrové figúrky“, ponúkal a studený vietor prefukoval chlapcove biedne šaty. Bolo 24. decembra a nikto nemal záujem o nejaké figúrky. Zrazu niekto drgol

30. Odkedy a dokedy trvá cirkevný rok a na koľko častí sa delí?

Cirkevný rok trvá od adventu po advent a delí sa na dva polroky: na sviatočný polrok a polrok bez sviatkov.

VIANOČNÝ ČAS

do chlapca a figúrky boli na zemi v črepinách. Veľmi sa rozplakal. Ľudia sa začali zbehovať k nemu a nejaký muž vzal chlapcovu čiapku, položil do nej peniaze a ľuďom okolo povedal: „Ukážte aký máte súcit“, a ľudia hádzali malé i veľké peniaze, čiapka bola onedlho skoro plná. Šťastný chlapec sa ponáhlal domov a tam bolo potom veľa vďaka k nebesiam. Jeho meno je Predivný a Radca a keď sa ti niekedy prihodí niečo, nejaké nešťastie, môže to byť poklad.

Jeho meno predivné, nad diamanty drahšie,
voňavejšie ako ruža, sladšie než každá sladkosť.

Láska je dobrotivá

Gazdovi sa snívalo, že videl Ježiša prichádzať k nemu do dvora. Veľmi sa potešil, keď ho uvidel. Ale zosmutnel, keď Ježiš prešiel pomimo neho, akoby ho nevidel. Myslel si: „Nechcel ma vidieť“. Vtom sa Pán obrátil a opýtal sa: „Chcel by si niečo vykonať pre mňa?“ Gazda mu odpovedal: „O áno, zo srdca rád drahý Pane, vďačím Ti za svoj život“. Vtom sa prebudil na zaklopanie. Požiadali ho, aby vyviedol koňa zo stajne a išiel po lekára, pre ťažko chorého suseda. Teraz porozumel tomu, čo sa mu snívalo. Vstal a šiel ochotne do tmy a dažďa, čo inak by sa mu nechcelo. Budeš aj ty dnes ochotný vykonať niečo pre Pána, čo by sa ti inak nechcelo?

Deň v službe Spasiteľa niekedy aj unaví,
ale On k dielu poskytne silu, dá radu, a pripraví na to,
verný náš Pán pomôže v každý čas...

Tvoje miesto je medzi divými kvetmi, Tvoje miesto je v člene na mori, Tvoje miesto je tam, kde ti láska odpočívá na pleci, Tvoje miesto je tam, kde si voľná a môžeš rozhodnúť. Tak ako...dopln.

MALÝ KATECHIZMUS

33. Na pamiatku čoho svätíme Vianoce?

Vianoce svätíme na pamiatku narodenia Pána Ježiša (Inkarnácia je latinské slovo a znamená vtelenie: „To Slovo sa stalo telom“ – Jn 1,14). Vianoce svätíme 25. decembra. Pred nimi sú štyri adventné nedele. Slovo advent znamená príchod.

Tibo Sabovik

VIANOČNÉ ZVYKY NA ZEMPLÍNE

Vianoce. Už po vyslovení tohto slova vyrojí sa nám veľa myšlienok o veľkej láske, ktorá nám ľudskému pokoleniu bola preukázaná, keď do tohto sveta sa narodil Spasiteľ.

V jednotlivých národoch i v našich regiónoch na kresťanskom Slovensku sa táto prevelká radosť pripomínala rôznymi zvykmi, na ktoré si spomínam.

Na Zemplíne sme ako deti mali veľkú radosť, keď v izbe, kde sa bývalo, bolo na zemi dosť slamy a na nej sme sa mohli dosýtosti vyšantiť, až sme nakoniec tam aj zaspali. Na Štedrý večer sa včasnšie nakrmil dobytok i ošípané, aby sme za štedrovečerný stôl si zasadli skôr. Všetci sme sa poumývali v umývadle, v ktorom boli drobné mince, to aby sme ich mali v nasledujúcom roku dostatok. Nohy stola boli obtočené reťazou, aby rodina bola vždy pospolu. Všetci sme sa sviatočne poobliekali, dedko sa pred večerou pomodlil, zaspievali sme vianočné piesne a už sme sa tešili na to, čo sa nachystalo. Najprv sme všetci zjedli po zubčeku cesnaku namočeného v mede. Chlapi si vypili po pohárikú pálenky a niekde si dali po večeri aj vína. Hlavným jedlom bola kapustnica s mäsom a klobásou. Druhé jedlo sme mali opekance s maslom. Na stole boli aj kysnuté koláče

s tvarohom a orechmi, pozdejšie aj zákusok. Po večeri sme opäť spievali vianočné piesne. My, chlapani sme chodili po dedine vinšovať, aby sa gazdovi v budúcom roku darilo, napr. aby „mal z lesa žirnosť, v poli pilnosť, od susedov porozumenie, od Boha radosť“. Väčší mládenci chodili s betlehemom koledovať po dedine, kde nechýbal Kubo a čert, ktorý nás strašil, že ak nebudeme dobrí, tak si nás zoberie.

V tieto dni sme aj dobytku dávali okraje koláčov a pod stromy sme vylievali pomyje. Ako deti sme sa veľmi tešili na stromček i keď tento nebol vo všetkých domácnostiach. Aj jeho výzdoba sa nepodobala dnešnej, len pekné jabĺčka, kockový cukor zabalený v ozdobnom papieri viseli na ňom v rôznom pozlátku. Darčeky pod ním boli väčšinou len potrebné veci pre deti. V tieto sviatočné dni chodili niektorí i sami spievať pod okno alebo do domácnosti. Aj keď bolo veľa snehu, nebol problém dostať sa peši do vzdialeného kostola.

Ludia, aj keď žili skromnejšie, boli k sebe zhovievavejší, priateľskejší, a chudobnejší aj tí, čo sa mali lepšie, vzájomne si pomáhali najmä na poli. Škoda, že dnes na to už len spomíname.

Adolf Novotný

ANJEL POVEDAL: NARODIL SA VÁM DNES SPASITEĽ, KTORÝ JE KRISTUS PÁN (LK 2,10–11)

Keď po ťažkom boji premôžeme svoju prudkú povahu
a zlé odplácame dobrým,
narodil sa nám Spasiteľ.

Keď nás všetko vedie k tomu, aby sme sa rozdelili s druhými o to, čo máme,
narodil sa nám Spasiteľ.

V meste Dávidovom, v Betleheme?
Alebo aj v našom srdci?

KALVÍNČEK

IZÁK

V októbri sme si hovorili, ako Abrahám a jeho manželka Sára nemohli mať deti, avšak Boh im sľúbil, že dieťa mať budú. Sára nakoniec naozaj mala bábätko, hoci bola veľmi stará. Aj Abrahám bol starý, mal 100 rokov, keď sa mu narodil syn, jeho dedič. Obaja boli veľmi šťastní a vďaka Pánovi sa mohli radostne smiať. Sára a Abrahám dali svojmu synovi meno, ktoré mu určil sám Boh – Izák, to znamená nech sa Boh láskavo usmieva. A Izák rástol.

Pán Boh chcel Abraháma vyskúšať. Jedného dňa mu povedal, aby vzal svojho milovaného syna Izáka, šiel do krajiny Morija a tam mu ho priniesol ako spaľovanú obeť. Ráno vzal Abrahám osla a naložil na neho najprv naštiepané drevo. Potom zavolať svojich dvoch služobníkov a svojho syna Izáka a vydali sa na cestu. Keď prichádzali k vrchu, Abrahám povedal sluhom, aby zostali s oslíkom dole a on s Izákom sa pôjdu na vrch pomodliť.

Izákovi bolo zvláštne, že na vrch nesie drevo, ale nemajú so sebou žiadneho baránka na obetovanie. Preto sa na to opýtal svojho otca Abraháma, ktorý mu odpovedal, že Pán Boh im ho obstará. Keď došli na miesto, ktoré im označil Boh, Abrahám postavil oltár z kameňa, naložil drevo. Potom zviazal svojho syna Izáka a položil ho na vrch dreva. Potom vzal nôž.

V tom okamihu počul Boží hlas, aby neurobil Izákovi nič zlého. Abrahám Bohu týmto skutkom dokázal, ako

Ho naozaj poslúcha, ctí si Ho a dôveruje Mu. Boh videl, že Abrahám bol ochotný mu dať svojho syna. Vtedy Abrahám zdvihol hlavu a uvidel baránka, ktorý sa zachytil rohami v kríkoch. Rozviazal Izáka a položil zviera na oltár a priniesol Bohu obeť. Anjel prehovoril k Abrahámovi, že preukázal, ako veľmi miluje svojho Boha a preto požehná aj jeho, aj jeho syna Izáka a bude mať toľko potomstva koľko je hviezd na nebi a piesku na brehu mora.

Potom sa s Izákom vrátili dole a s oboma sluhami sa vrátili domov.

Toto bol príbeh o narodení Izáka, zároveň nám to pripomína, že Boh vždy plní svoje sľuby. Podobne ako Izák bol Božím darom pre jeho rodičov. Teraz na Vianoce si pripomínáme narodenie Ježiša, ktorý je Božím darom pre nás všetkých. Ježiš priniesol nádej, radosť a svetlo do sveta. Tak, ako sa Abrahám a Sára tešili z malého dieťatka, môžeme sa aj my tešiť, že máme Ježiša, ktorý môže byť aj našim Spasiteľom.

V príbehu o Izákovi môžeme vidieť, že Pán Boh nechcel ublížiť Izákovi, deti sú pre Neho vzácne. A na vrchu Boh dal Abrahámovi baránka. Takým baránkom je aj Ježiš, ktorého daroval sám Pán Boh nám všetkým ľuďom.

VYHODNOTENIE

Odpovede:

Všetkých: 67, Úplných: 53

Výhercovia:

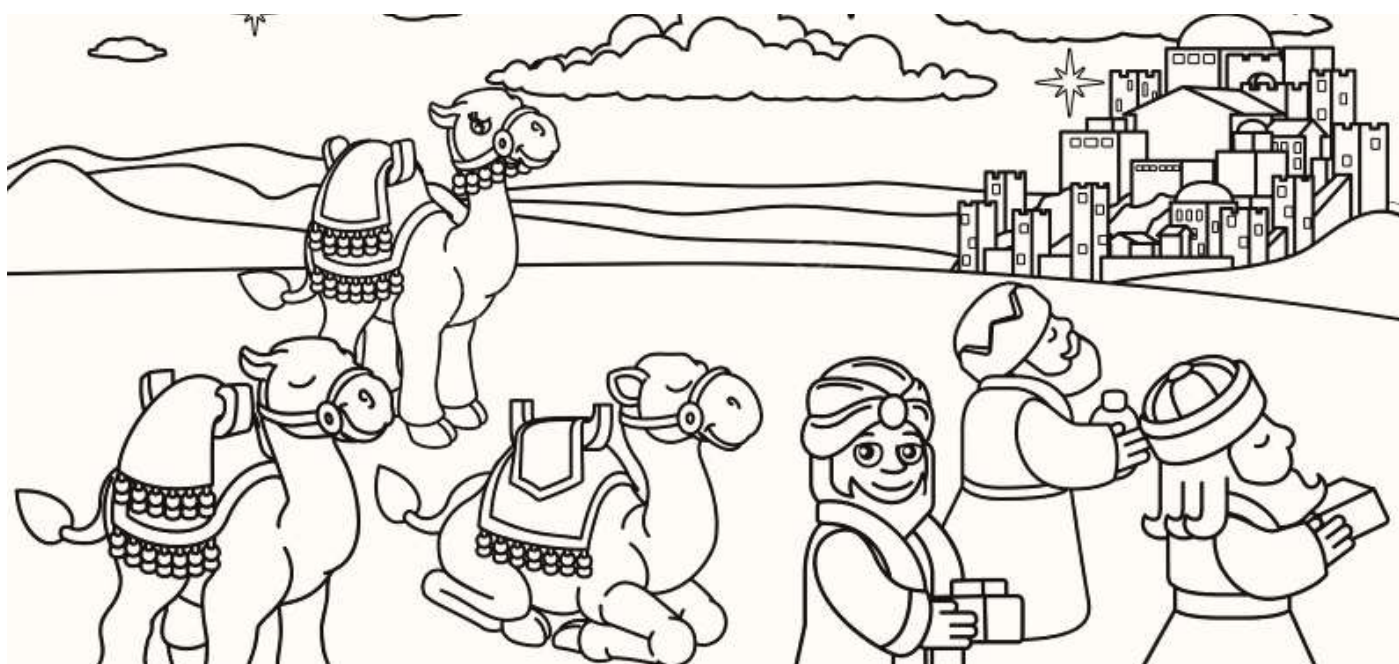
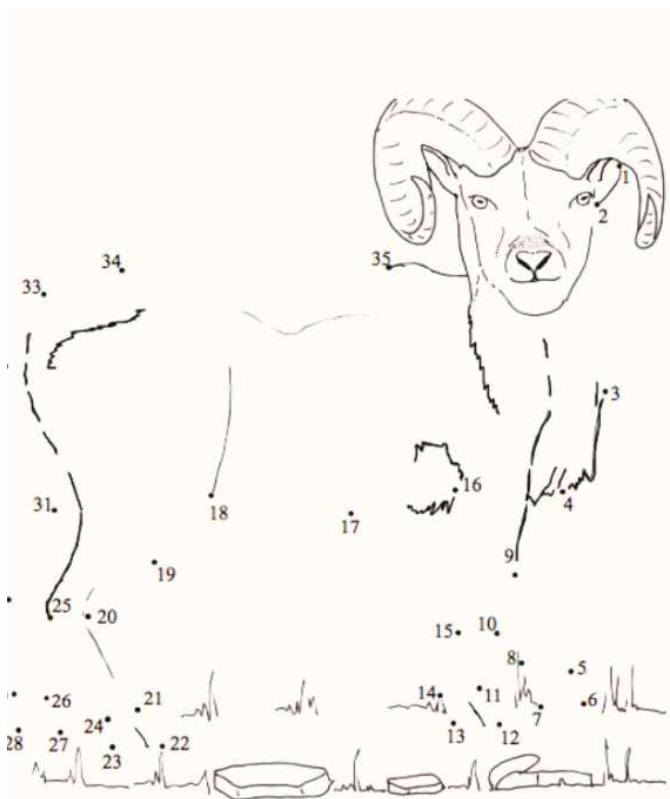
Katarína Puľaková

Miško Virčík

Rišo Bereš

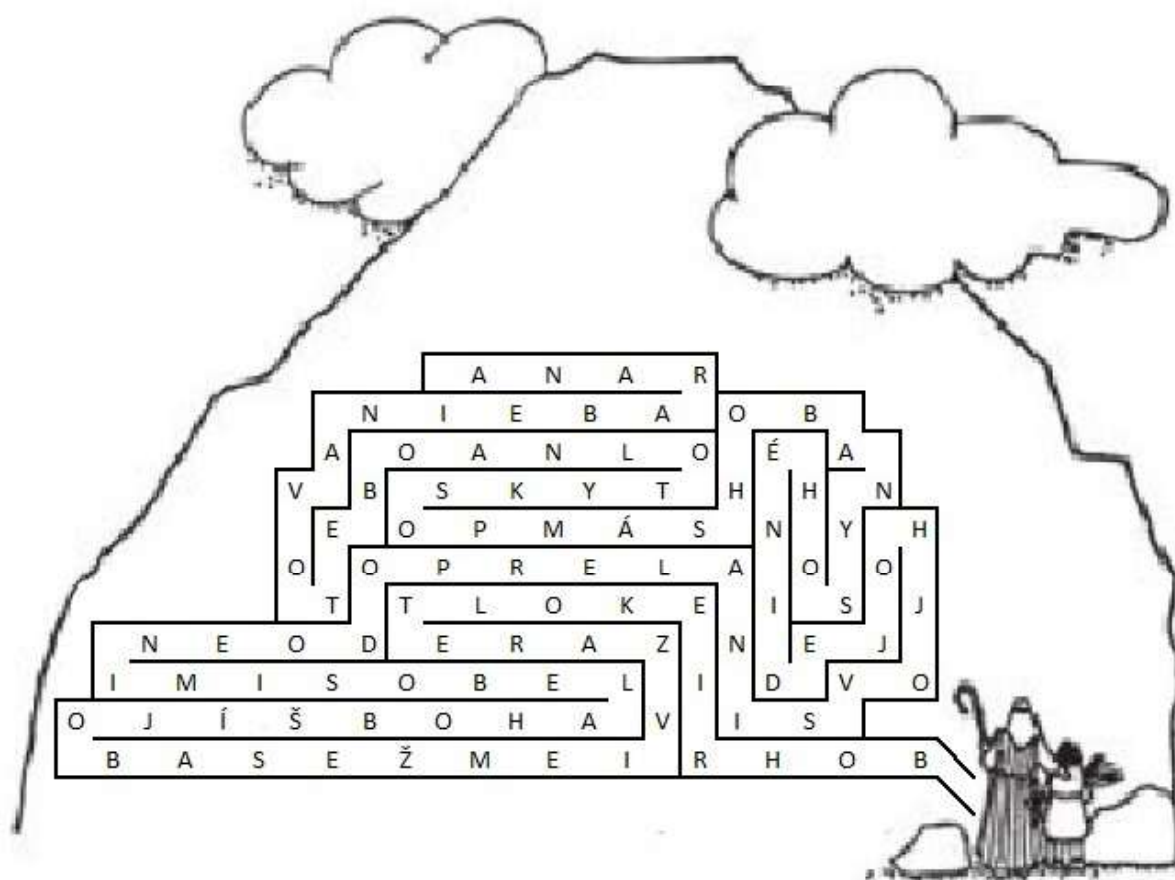
VIETE...

1. Ako sa volala Abrahámová manželka?
2. Koľko rokov mal Abrahám, keď sa mu narodil syn?
3. Ako sa jeho syn volal?
4. Čo to meno znamená?
5. Ako sa volala krajina, kam poslal Hospodin Abraháma obetovať svojho syna?
6. Aké zvieratá so sebou zobral Abrahám na cestu?
7. Čo niesli na vrch Abrahám so synom?
8. Aké zvieratá nakoniec Abrahám so svojim synom obetovali Bohu?
9. Ako sa volá matka Ježiša?
10. Kde sa Ježiš narodil?

Abrahám a Izák na hore

Boh povedal Abrahámovi, aby zobral Izáka a obetoval ho ako spaľovanú obeť na vrchu. Abrahám poslúchol, avšak Boh nakoniec nechcel Izákovi ublížiť. Sleduj cestu až na vrh hory a zisti, prečo Izák nebol obetovaný.

----- : -----

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VYDÁVA:

REFORMOVANÁ KREŠŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.

REDAKČNÁ RADA:

JURAJ GAJDOŠOCI, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TIMEA SOTÁKOVÁ, ĽUBICA HALÁSOVÁ.

ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM

ADRESA REDAKCIE:

A. SLÁDKOVIČA 7, MICHALOVCE.

INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK

NEPREDAJNÉ